

ВЯРНАТА КУЧКА

Кучката много обича малките си. Тя ги кърми с мляко, пази ги, облизва ги, топли ги, а понекога ги пренася ст едно место на друго, като ги хваща с жби за врата. Нейната майчина любов е чудна. Ала с каквата сила обича малките си, с такава сила тя се привързва и към господаря си.

Един овчар ходел всяка пролет в близкия град да купува овце. Винаги той водил със себе си и своята верна овчарска кучка. Градът бил далеч 18 километра.

Една година пак отишъл да купува овце, придружен, както всякога, от верната си кучка. Докато пазари овцете, требвало да се бави 3—4 дни. Още на втория ден след пристигането, кучката окучила в обора на хана 7 малки кученца.

Овчарът си свършил работата и требвало да си тръгне. Да пренесе кученцата било невъзможно, защото кучката не позволявала никому да се приближи до тях. Решил да остави кучката в хана, та, когато порастнат кученцата, да дойде да я прибере. Поръчал на слугите да я хранят и наглеждат, като обещал да им плати за труда.

След некой ден кучката забележала, че господарят ѝ си заминал. Тя станала неспокойна: излизала и влизала в обора и скимтела. Явно било, че се чудела, какво да направи. На другия ден кучката изчезна с кученцата си, без никой да я забележи.

Когато вечерта господарят ѝ се върнал в селото от работа, заварил дома верната кучка заедно със своите седем малки кученца. Тя ги пренесла едно по едно от града до селото в един ден, като извървяла едно и също разстояние 13 пъти, или 234 километра път на ден. От дългия път така отслабнала, че 2 — 3 дни не се мръднала от местото си.

